

1824 — saaledes som man har gjort — har tillagt disse en større Betydning, end de der have; thi det forekommer mig ganske klart, at i Forordningen have de ikke den Betydning, at den danske Konsuls Afgørelse, naar den blot er truffen — som vi vilde sige — subjektivt saa god, som han kan træffe den, ogsaa skulde være bindende for de Domstole, til hvis nærmere Undersøgelser Sagen i Forordningen af 1824 henvises, hvis vore stridende Undersaatter ikke vilde lade sig nøje med Konsulernes Afgørelse. Det ligger, forekommer det mig, ikke deri, og det er egentlig ogsaa i Strid med Tanken i Forordningen af 1824, som blot er at give Konsulerne Ret til en ganske foreløbig Afgørelse, som Parterne kunne finde sig i, hvis de ville og lade være at finde sig i, hvis de ikke ville. Jeg tror altsaa, at der er et Punkt, hvor der maa tilvejebringes større Klarhed, hvis det virkelig er Meningen, at Konsulens Afgørelse, naar den er subjektiv god, efter bedste Skøn, skal være bindende ogsaa i Fremtiden, uagtet den anerkendes at være fejlagtig af de paagældende overordnede Domstole. Hvis det virkelig er Meningen, tror jeg, det bør udtrykkes tydeligere; men hvis det ikke er Meningen, tror jeg, at man let maatte kunne skelne mellem de to Ting, som der formentlig burde skelnes imellem, naar man blot foretog en Omordning af Ordene, som de staa her i § 4, saaledes at man klart kunde se, at det kun var Konsulen, som blev ansvarlig med Hensyn til sin Afgørelse, naar han blot traf den efter bedste Skøn, under Hensyn til disse forskellige Retskilder, som anvises ham. — Det næste Spørgsmaal, som opstaar, er jo de af ham fældede Dømmes eller de af ham autoriserede Forligs Eftsigelighed. Den er her bleven anerkendt og maatte her fuldstændig anerkendes. I den Henseende har der imidlertid atter maattet gøres en Afvigelse fra de gældende Regler, som ikke er helt betydningsløs, idet Eksekution ikke skal kunne afværges ved Appel eller ved Erklæring om, at man vil appellere, men kun imod Sikkerhedsstillelse. Det tror jeg er nødvendigt, thi ellers vilde jo i mangfoldige Tilfælde Dommen blive meget illusorisk. Dertil knytter sig saa Bestemmelserne om Skiftehandlinger og Auktionsforretninger, der i meget ringe Omfang ved Forordningen af 1824 vare lagte i Konsulens Haand, men som her med Nødvendighed efter Forholdene maa kræves fuldstændig lagte i hans Haand, saa at han i saa Henseende har fuldstændig Domsmyndighed.

Den anden store Kreds af Spørgsmaal, der bliver Tale om, er den kriminelle Juris-

diction, som i Virkeligheden efter Forordningen af 1824, som jeg før bemærkede, slet ikke er lagt i Konsulens Haand. Han har kun en Hjemsendelsespligt. Lovforslaget tillægger for det første Konsulen fuld Myndighed som Undersøgelsesdommer, hvilket vistnok er absolut nødvendigt. Hvad dernæst Paafendelsen angaar, er der ogsaa tillagt ham Ret til at være Dommer, men egentlig paa en ejendommelig Maade, der dog vistnok i alt væsentligt træffer det, der maatte gøres, naar der skal tages Hensyn til Forholdene. Han er ubetinget Dommer for det Tilfælde, at Dommen ikke falder ud til andet end til en Bøde paa i det højeste 500 Kr., og jeg forstaar da Bestemmelserne saaledes — hvad maatte den højtærede Justitsminister ogsaa selv vil bekræfte — at Konsulens Afgørelse i den Henseende er inappellabel. For det Tilfælde derimod, at Sagens Afgørelse maatte falde ud til større Straf end Bøder paa i det højeste 500 Kr., er der stillet den Regel op, at han saa vidt mulig skal medtage tvende Meddomsmænd blandt de paa Stedet boende agtbare Europæere, fortrinnsvis danske. Der er derved altsaa stabt en større Garanti for den paagældende ved, at det bliver en kollegial Domstol, og om der end slaas af paa den Fordring, at danske Undersaatter kun skulle dømmes af Danske, saa er det dog paa det kriminelle Omraade ikke meget betænkeligt eller rettere slet ikke betænkeligt, da det internationale Samkvem paa disse Steder sætter sit Præg i saa høj Grad, at det der kun behøver fortrinnsvis at være Danske, men at ogsaa andre agtbare Europæere kunne medtages som Meddomsmænd. Jeg tror, at de Danske opnaa herved i Virkeligheden at faa den Garanti, som man overhovedet kan byde; men denne samlede Ret af Konsulen og to Meddomsmænd skal dog heller ikke kunne dømmes til større Straf end 6 Maanedes Fængsel, og dette endda kun saaledes, at hvis den paagældende forlanger at blive stillet for en dansk Domstol herhjemme, kan han det i alle Tilfælde, hvor højere Straf end Bøder er ham paalagt. Man kan naturligvis altid strides om Grænsbestemmelser, om 500 Kr. Bøde og 6 Maanedes Fængsel er de rette Grænser, men at der her i det væsentlige er stabt en Skala, som paa den ene Side iagttager, at hvor det gælder noget, der virkelig griber ind i den paagældendes Velvære, maa han ubetinget have Ret til at komme hjem og faa de Garantier, som Domstolene her hjemme byde, men at man paa den anden Side heller ikke for mindre betydelige Straffes Skyld bør rive ham ud af Forholdene, hvor han er bosat og har sin hele Virkefreds. Jeg